

DZIENNIK URZĘDOWY

POWIATU PŁOCKIEGO.

WYCHODZI RAZ NA TYDZIEŃ WE CZWARTKI.

Wysyła się bezpłatnie wszystkim Władzom Państwowym w Powiecie, Magistratom, Urzędom gminnym, sołtysom, Urzędom parafialnym; osoby prywatne mogą nabywać egzemplarze pojedyncze po cenie 50 f.

OGŁOSZENIA PRYWATNE
po cenie za wiersz drobnego pisma (petit) 1 Mk.

REDAKCJA i ADMINISTRACJA
w Urzędzie powiatowym
w Płocku, plac Florjański.

Wzrost na „Dziennik Urzędowy”
ie Mk. 24, półrocznie Mk. 12,
alnie Mk. 6, przyjmują następu-
jące księgarnie w Płocku:

St. Betleya, Tumską 6.
Trautmana, Kolegjalna 4.
ni Mazowieckiej, Kolegjalna 8.
zyńskiej i Murawskiej, Grodzka 1.
ia Detrychowię, Kościuszki 4.

Tamże się odbywa sprzedaż pojedyn-
czych №№ po 50 fen.

Treść.

320. Rozporządzenie Ministra Aprowizacji i Ministra Rolnictwa i Dóbr Państwowych w sprawie cen na zboże w roku gospodarczym 1919/20. 321. Ustawa z dnia 19 lipca 1919 roku o przymusowym szczepieniu ochronnym przeciwko ospie. 322. Rozporządzenie Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie poboru koni. 323. Przepisy o opłatach za legalizowanie naczyń pojemności niekwalifikowanej. 324. Przepisy tymczasowe o garbarniach. 325. Ustawa z dnia 2 sierpnia 1919 r. o zabezpieczeniu sprzętu i zasiewów rolnych. 326. Obwieszczenie. Przepisy wykonawcze do ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o tymczasowym zaopatrzeniu wdów i sierot po poległych i zmarłych w Wojsku Polskim. 327. Rozporządzenie Komisarza Powiatowego. 328. Wyciąg z Rozkazów Dziennych Naczelnika Policji Powiatowej Płockiej za czas od 5 do 25 sierpnia 1919 roku. Część nie-urzędowa. Zagubiony paszport.

320.

ROZPORZĄDZENIE

**Ministra Aprowizacji i Ministra Rolnictwa
i Dóbr Państwowych w sprawie cen na zbo-
że w roku gospodarczym 1919/20.**

Na mocy art. 5 Ustawy z dnia 29 lipca 1919 r. o Obrocie Ziemiołódami w roku gospodarczym 1919/1920 wydane zostaje następujące rozporządzenie:

Art. 1.

Na ziemiach b. zaboru rosyjskiego oraz b. zaboru austriackiego ustanowione zostają następujące ceny na zboże konsumcyjne:

za 100 kg. żyta, jęczmienia lub owsa — Mk. 80;
za 100 kg. pszenicy — Mk. 90.

Art. 2.

Na ziemiach b. zaboru pruskiego ustanowione zostają następujące ceny za zboże konsumcyjne:

za 100 kg. żyta, jęczmienia lub owsa — Mk. 40;
za 100 kg. pszenicy — Mk. 50.

Art. 3.

Na ziemiach b. zaboru rosyjskiego oraz b. zaboru austriackiego będzie w czasie od dnia 15 sierpnia do 15 października 1919 r. wypłacana po za ceną zasadniczą premja za wczesną odstawę w wysokości Mk. 10 za każde 100 kg. bez względu na rodzaj zboża. Po dniu 15 października wypłacana będzie jedynie cena zasadnicza.

Art. 4.

Na ziemiach b. zaboru rosyjskiego oraz b. zaboru austriackiego obowiązują następujące ceny za zboże siewne ozime:

- 1) na zboże oryginalne ceny nie są ograniczone i ustanawiane zostają stosownie do porozumienia pomiędzy sprzedawcą a kupującym;
- 2) za 100 kg. zboża z pierwszych trzech odsiewów — Mk. 150;
- 3) za 100 kg. zboża z dalszych odsiewów — Mk. 135;
- 4) za 100 kg. zboża siewnego zwykłego odczyszczanego — Mk. 110.

Art. 5.

Na ziemiach b. zaboru pruskiego ma moc rozporządzenie w sprawie cen na zboże siewne, wydane przez Główny Urząd Żywnościowy Naczelnej Rady Ludowej w Poznaniu.

Art. 6.

Powyżej wymienione ceny płacone będą producentom za zboże dobrej jakości loco magazyn instytucji skupującej zboże z upoważnienia Ministerstwa Aprowizacji, lub loco stacja kolei żelaznej. W sprawie potrąceń za zły gatunek dostarczonego zboża wydane zostanie osobne rozporządzenie.

Art. 7.

Na ziemiach b. zaboru austriackiego oraz w powiatach b. zaboru rosyjskiego, okupowanych w czasie wojny przez Austrię, producenci otrzymywać będą należność za zboże w koronach, przyczem ustalony zostaje stosunek mk. 100 = kor. 175.

Art. 8.

Rozporządzenie niniejsze staje się prawomocnym z dniem ogłoszenia go w „Monitorze Polskim” i obowiązuje od dnia 15 sierpnia 1919 roku.

Minister Apropowizacji
(—) *Antoni Minkiewicz.*

Minister Rolnictwa i Dóbr Państwowych
(—) *Janicki.*

Warszawa, dnia 13 sierpnia 1919 r.

321.

U S T A W A

z dnia 19 lipca 1919 r. o przymusowym szczepieniu ochronnym przeciwko ospie.

Art. 1.

W Państwie Polskiem wszystkich mieszkańców obowiązuje przymusowe szczepienie ochronne przeciwko ospie.

Art. 2.

Przymusowemu szczepieniu ochronnemu przeciwko ospie podlegają:

a) pierwszemu—wszystkie dzieci nowonarodzone, przyczem szczepienie u nich dokonane być powinno przed upływem pierwszego roku życia;

b) powtórnemu—wszystkie wogóle dzieci w 7 roku życia; zwolnione od szczepienia mogą być tylko te dzieci, które w ciągu ostatnich 5-ciu lat przed terminem ich urzędowego powtórnego szczepienia miały zaszczepione ospę ochronną z wynikiem dodatnim, wreszcie te dzieci, dla których szczepienie ochronne przeciwko ospie według opinii lekarza urzędowego byłoby bezwzględnie szkodliwe dla zdrowia.

Szczepienie ochronne u dzieci zwolnionych od szczepienia we wskazanym terminie winno być odłożone do następnego terminu szczepienia.

c) wszystkie wogóle osoby, które wskutek jakichkolwiek przyczyn nie były jeszcze przeciw ospie zaszczepione, lub nie przeszły powtórnego szczepienia przeciwko ospie, a to w myśl ustępu b) niniejszego artykułu.

Art. 3.

Szczepienie ochronne przeciwko ospie w terminach urzędowych odbywa się bezpłatnie.

Świadectwo o skutecznym przyjęciu się ospy wydaje się bez poboru jakichkolwiek opłat.

Przymusowe szczepienie ochronne przeciw ospie winno odbywać się zwyczajnie dwa razy do roku; miejsca i zwyczajne terminy dorocznych szczepień wyznacza Ministerstwo Zdrowia Publicznego.

W razie niebezpieczeństwa epidemii ospy może lekarz powiatowy zarządzić szczepienie z konieczności, któremu podlegają wszyscy mieszkańcy danej gminy lub części gminy.

Art. 4.

Wydatki, wynikające z wykonania przepisów art. 3, obciążają Skarb Państwa. Niefachowego pomocniczego personelu służbowego oraz pomieszczenia z odpowiednim oświetleniem, względnie opałem, do przeprowadzenia szczepienia dostarcza gmina.

Art. 5.

Nadzór nad prawidłowością szczepień ochronnych przeciwko ospie należy do lekarza powiatowego.

Art. 6.

Władze komunalne obowiązane są sporządzać corocznie dokładne listy imienne osób, podlegających szczepieniu ospy.

Sposób i terminy sporządzania list określi Minister Zdrowia Publicznego w drodze rozporządzenia.

Art. 7.

Ministerstwo Zdrowia Publicznego zakłada w miarę potrzeby Instytuty Państwowe do wyrobu szczepionki przeciwospowej. Do szczepień ochronnych przeciwko ospie wolno używać tylko szczepionki z Państwowego Instytutu szczepienia ospy lub z jego składów, albo też z takich zakładów, które uzyskały od Ministerstwa Zdrowia Publicznego prawo wyrobu i sprzedaży szczepionki w obrębie Państwa Polskiego.

Art. 8.

Rodzice, opiekunowie i wogóle osoby, do których należy opieka nad dziećmi, podlegającymi szczepieniu (art. 9), odpowiedzialni są za to, aby dzieci te w przepisanych terminach były zaszczepione.

Dzieci nieszczepionych nie wolno przyjmować do szkół lub innych zakładów naukowych lub wychowawczych.

Przeszkadzanie poddaniu się innym osób szczepieniu ochronnemu lub namawianie ich do uchylenia się od szczepienia podlega karze (art. 9).

Art. 9.

Przekroczenia przepisów niniejszej ustawy lub rozporządzeń, wydanych na jej podstawie, o ile czyn karygodny nie podlega ukaraniu w myśl ogólnych postanowień karnych, względnie w myśl ustawy o zwalczaniu chorób zakaźnych, — będą karane w drodze administracyjnej grzywnami do 200 złp. lub aresztem do 14 dni, a w razie popełnienia przekroczenia przez funkcjonariuszów publicznych — według właściwych przepisów dyscyplinarnych.

Art. 10.

Wprowadzenie w wykonanie niniejszej ustawy poleca się Ministrowi Zdrowia Publicznego.

Marszałek Sejmu:

(—) *Trąmpczyński.*

Prezydent Ministrów:

w/z.

(—) *S. Wojciechowski.*

Minister Zdrowia Publicznego:

(—) *Janiszewski.*

(Dz. Praw P. P. z d. 5 sierpnia 1919 r. Nr. 63).

322.

R O Z P O R Z A D Z E N I E

Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie poboru koni.

Na mocy ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych z 11 kwietnia 1919 roku (Dz. Pr. P. P. № 32, poz. 264) i rozporządzenia Wykonawczego z dnia 29 kwietnia 1919 r. („Monitor Polski” № 98 z 2-go maja 1919 r.), oraz w nawiązaniu do rozporządzenia wykonawczego z 1 maja 1919 r. („Monitor Polski” № 100 z 6 maja 1919 r.) — zarządza się pobór koni.

Art. I. Rozdział zapotrzebowania.

Rozdziału zapotrzebowanej przez armję ilości koni na poszczególne powiaty dokonywa Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych; podziału wyznaczonego na powiat kontyngensu koni pomiędzy gminy dokonywa powiatowa komisja poboru koni po wysłuchaniu przedstawicieli reprezentacji powiatowej (§ VI. B. 3).

Art. II. Zwolnienia od poboru.

Poborowi nie podlegają:

1) Konie w wieku poniżej lat 4-ch i powyżej lat 12-tu.

2) Konie ze stadnin państwowych (depôt i stacje ogierów).

3) Konie, należące do władz państwowych i samorządowych, według etatów, zatwierdzonych przez odnośne Ministerstwa, względnie przez władze, w myśl postanowień organizacyjnych do tego powołane.

4) Konie prywatne, potrzebne do przewożenia poczty, według etatu, zatwierdzonego przez Dyrektora Poczty i Telegrafów.

5) Konie, potrzebne dla celów policyjnych i sanitarnych, oraz dla straży ogniowych, według etatów, zatwierdzonych w sposób, jak pod 3).

6) Konie, należące do instytucji i zakładów użyteczności publicznej, posiadające zaświadczenia Ministerstwa Rolnictwa i D. P. o potrzebie posiadania pewnej ilości koni.

7) Konie, należące do ambasad i konsulatów, oraz przeznaczone do osobistego użytku tych osób, którym, według prawa międzynarodowego służy prawo zakrajowości.

8) Konie potrzebne duszpasterzom, lekarzom i lekarzom weterynaryjnym w związku z wykonywaniem ich zawodu na wsi, nie więcej jednak, jak po dwa konie na parafję, względnie lekarza lub lekarza weterynarii.

9) Konie, stale pracujące w kopalniach, tak w głębi kopalni, jak i na powierzchni.

10) Konie, używane stale do będących w ruchu kolejek, służących do publicznego użytku.

11) Ogiery i klacze, posiadające licencje (aż do czasu przeprowadzenia licencji w całym kraju przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych ważne są wszelkie licencje, względnie rejestracje, z czasu od 1 lipca 1917 r., uznane przez Ministerstwo Rolnictwa i Dóbr Państwowych).

12) Konie, utrzymywane wyłącznie i stale do wyścigów, co stwierdzone być winno przez Towarzystwa Wyścigów konnych, względnie w inny sposób, nie ulegający wątpliwości.

Art. III.**Zwolnienia od dostawy na plac poboru.**

Konie wyszczególnione w Art. pod 2) 7) 9) 10) 11) i 12), jak i konie poniżej lat 3, są bezwarunkowo zwolnione od przyprowadzenia na plac poboru; natomiast konie wyszczególnione pod 3) 4) 5) 6) i 8) tylko wtedy, jeżeli dana instytucja, względnie osoba, nie posiada więcej koni, aniżeli ilość etatowa; do etatu nie wlicza się koni poniżej lat 4-ch.

Posiadacze koni zwolnionych od dostawy na plac poboru mają przed Komisją Poborową wykazać się dokumentem, stwierdzającym tytuł zwolnienia; od obowiązku tego uwolnieni są posiadacze koni,

poniżej lat 3-ch, co jednak wójt, burmistrz musi przy komisji stwierdzić.

Jeżeli instytucje (osoby) te posiadałyby większą ilość koni, aniżeli etatowa, w takim razie winny przyprowadzić na plac poboru wszystkie posiadane konie.

Konie chore, jak również klacze wysokożrebne i ze źrebiętami w wieku do 3-ch miesięcy, są wolne od przyprowadzenia na plac poboru, jeżeli przyprowadzenie byłoby z oczywistą szkodą dla ich stanu zdrowia, co winno być stwierdzone przez lekarza weterynarii, lub przez wójta i miejscowy organ państwowej policji.

Konie, chore na chorobę zakaźną lub o nią podejrzane, co powinno być stwierdzone przez lekarza weterynarii, a w razie przeszkody po jego stronie przez wójta lub miejscowy organ państwowej policji, są od dostawy na plac poboru wykluczone.

Art. IV. Miejsce i termin poboru.

Miejsce i termin poboru koni podane będą do ogólnej wiadomości przez administracyjne władze powiatowe.

Plany poboru koni, odpowiednio do rozkazów Min. Spraw Wojskowych, sporządzają Wojskowe Okręgi Generalne w porozumieniu z miejscowymi przedstawicielami Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, oraz z delegatami Ministerstwa Rolnictwa i Dóbr Państwowych.

Miejscami poborowymi są w zasadzie miasta powiatowe, przyczem jednak baczyc należy, aby odległość miejsc poboru od gmin, dla których je ustanowiono, nie przekraczała 25 wiorst (kilometrów).

Obowiązek dostawy ciąży na właścicielach koni, oraz na posiadaczach, względnie na zawiadowcy stajni.

Jeżeli konia nie przyprowadzono na miejsce poboru, przewodniczący Komisji Poborowej zarządzi dostawę jego do następnego miejsca poboru bez względu na odległość.

Na miejscu poboru konie mają być ustawione wedle gmin — konie każdego właściciela z osobna. Konie przyprowadzić należy z uździenicami i postronkami, podkute w sposób w danej miejscowości praktykowany. Dostawiający obowiązany jest do przeprowadzenia koni przed komisją poborową sam, lub przez swą służbę, a w razie pobrania konia doprowadzić go w ten sam sposób do miejsca zbornego.

Art. V. Obowiązki gminy.

Do obowiązków gminy, prócz ogłaszania przez nie zarządzeń, połączonych z poborem koni, należy:

1) Wójt (zastępca), względnie burmistrz (naczelnik miejskiej policji komunalnej), obowiązany jest przy pomocy miejscowych organów policyjnych dopilnować, aby wszystkie konie, obowiązane do stawiennictwa, zostały w terminie dostawione na plac poboru.

2) Wójt (burmistrz) względnie jego zastępca, obowiązany jest w dniu poboru przybyć na plac poboru ze spisem wszystkich koni, znajdujących się w jego gminie, dać wyjaśnienie co do koni brakujących oraz wszystkich koni, w myśl postanowień Art. III i IV, uwolnionych od przyprowadzenia na plac poboru.

3) Wójt (burmistrz) stwierdza tożsamość dostawionych koni z końmi w spisie wymienionem; jeśli sam nie zna wszystkich koni, winien z sobą przyprowadzić w tym celu potrzebnych mężów zaufania.

4) Gdyby koń musiał być doprowadzony do dalszego miejsca poboru (art. IV ust. 5), w takim razie wójt może w zastępstwie swoim wysłać wraz z posiadaczem konia osobnego męża zaufania, wręczając mu odpowiednią legitymację.

5) Wszystkie gminy powiatu obowiązane są dostarczyć potrzebną ilość paszy na tymczasowe wyżywienie pobranych koni, a to według rozdziału powiatowej władzy administracyjnej. Jako cena paszy na miejscu poboru obowiązuje cena, ustalona dla ogólnej przymusowej dostawy paszy. Jeżeli cena taka nie zostałaby ustanowiona, w takim razie oznacza ją Powiatowa Komisja świadczeń wojennych.

6) Gminy (miasta), w obrębie których znajdować się będą miejsca poboru, winny przygotować: 1) lokal dla komisji poborowej, 2) odpowiednie miejsce poboru według wskazówek Powiatowych Władz Administracyjnych, 3) stajnie dla pobranych koni, 4) paleniska dla rozgrzewania żelaza dla znaczenia koni.

Aż do czasu unormowania należności kwaterunkowych, należność za stajnie i paleniska, o ile nie da się jej ustalić w drodze porozumienia, ustali powiatowa (miejska) komisja świadczeń wojennych. Należności te, jak również należność za paszę, prezes komisji remontowej wypłaci na ręce przewodniczącego komisji poboru koni dla wypłaty, komu należy.

Art. VI. Komisje poboru koni.

A) Skład.

Komisje poboru koni składają się z następujących członków:

1) Przewodniczącym jest Powiatowy Komisarz Rządowy względnie Starosta; w miastach o własnym statucie prezydent miasta (zastępca), względnie przez niego w tym celu wyznaczony jeden z ławników, a w miastach: Warszawie, Łodzi i Lublinie - Naczelnik Policji Komunalnej.

2) Przedstawiciele armji, mianowicie: prezes komisji remontowej i wojskowy lekarz weterynaryjny.

3) Trzej delegaci reprezentacji powiatowej - małej i wielkiej własności rolnej oraz przemysłu. Autonomiczna reprezentacja powiatowa może w tym celu wyznaczyć delegatów i nie ze swego grona; jeżeli reprezentacja powiatowa delegatów do komisji nie wybierze, przewodniczący Komisji Poboru Koni powołuje delegatów reprezentacji powiatowej, wybranych na zasadzie rozporządzenia o powiatowych komisjach świadczeń wojennych („Monitor Polski” № 118, z 28 maja 1919 r.).

W miastach, wyszczególnionych w punkcie 1' delegatów do Komisji Poboru Koni wybierają Rady Miejskie.

4) Trzej rzeczoznawcy.

Rzeczoznawców tych i odpowiednią ilość zastępców wyznacza reprezentacja powiatowa, a w miastach, wyszczególnionych w punkcie 1, Rada Miejska.

Rzeczoznawcy mogą być wyznaczani z poza łona reprezentacji powiatowej (Rady Miejskiej).

Na rzeczoznawców należy powoływać osoby nieposzlakowane, biegłe w swym zawodzie, przede wszystkim z pomiędzy członków związków i stowarzyszeń rolniczych, lub zajmujących się hodowlą koni.

5) Powiatowy lekarz weterynaryj, jako reprezentant Ministerstwa Rolnictwa i D. P.,

Do ważności czynności Komisji Poborowych konieczną jest obecność przewodniczącego i prezesa komisji remontowej, względnie ich zastępców.

W razie nieobecności delegatów reprezentacji powiatowej (Rady Miejskiej) przewodniczący powołuje na ich miejsce osoby z pośród obecnych posiadaczy koni. W ten sam sposób odbywa się zastępstwo nieprzybyłych, rzeczoznawców, wszelako w razie nieprzybycia 2-ch lub 3-ch rzeczoznawców, albo ich zastępców, wyznaczonych przez powiatową reprezentację (Radę Miejską), prezesowi komisji remontowej służy prawo wstrzymania czynności szalkowej (Art. VII lit. B.).

B. Zakres działania.

Zakres działania członków Komisji:

1) Przewodniczący kieruje całym tokiem poboru, o ile nie rozchodzi się o czynności, wyłącznie wchodzące w zakres działania reprezentantów armji.

Pomiędzy innymi odbiera on przysięgę od rzeczoznawców, że czynności swe przy szacowaniu spełniać będą według swej najlepszej wiedzy i woli, nie powodując się w żadnym wypadku względami postronnymi. Z czynności tej spisuje się osobny protokół.

2) Przedstawiciele Armji decydują, który z koni ma być pobrany.

3) Delegaci reprezentacji powiatowej (Rady Miejskiej) są mężami zaufania powiatu (miasta); jako tacy, służą radą innym członkom komisji w szczególności co do ilości koni, mających być pobranymi z poszczególnych gmin lub od pojedynczych właścicieli.

4) Rozstrzyganie wątpliwości, czy dany koń podlega zwolnieniu od poboru, należy do przewodniczącego Komisji Poboru Koni, prezesa Komisji Remontowej i delegatów reprezentacji powiatowej (Rady Miejskiej). W razie równego podziału głosów rozstrzyga głos przewodniczącego. Na żądanie jednak reprezentantów Armji, odnośny koń winien być dostawiony na plac poboru, oszacowany i obdzielony kartą pobrania (Art. VIII, ust. 3). Skargi na decyzję, powziętą w myśl niniejszego ustępu, mogą być składane trybem, w art. 11 ustawy o świadczeniach wojennych z dnia 11 kwietnia 1919 r. wskazanym.

5) Zakres działania rzeczoznawców wyszczególniony jest w art. VII lit. B.

6) Powiatowy lekarz weterynaryj, jako reprezentant Ministerstwa Rolnictwa i D. P., jest rzeczoznawcą we wszystkich sprawach weterynaryjnych i hodowlanych, wyłaniających się w trakcie Komisji.

7) W wypadkach, w których członek Komisji, lub jego rodzina są zainteresowani, członek ten winien się wstrzymać od głosowania.

8) Z całego toku Komisji Poboru Koni sporządza się protokół i protokół ten podpisują wszyscy członkowie Komisji.

C. Wynagrodzenie i odpowiedzialność członków Komisji.

Cywilnym członkom Komisji poboru koni należy się wynagrodzenie i prawo użycia podwód według Art. II i III rozporządzenia w sprawie Powiatowych Komisji świadczeń wojennych z 17 maja 1919 r. („Monitor Polski” № 118); aż do uregulowania sprawy podwód dla osób wojskowych, wojskowi członkowie Komisji poboru koni i ich personel korzystają z tych samych praw, co i cywilni członkowie tych komisji.

W razie niedojścia do skutku poboru koni wskutek nieobecności członka komisji z jego winy, członek ten ponosi wszelkie koszty, związane z powołaniem komisji poborowej.

Wydanie orzeczenia należy do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych.

Art. VII. Wynagrodzenie za konie.

A. Ceny.

Za konia typu kawaleryjskiego i artyleryjskiego I kategorii—Mk. pol. 4.500 wzgl. 8.550 kor.;

Za konia typu kawaleryjskiego i artyleryjskiego II kategorii—Mk. pol. 4.050 wzgl. 7.650 kor.;

Za konia typu kawaleryjskiego i artyleryjskiego III kategorii—Mk. pol. 3.600 wzgl. 6.750 kor.;

Za konia typu taborowego I kategorii — Mk. pol. 3.600 wzgl. 6.750 kor.;

Za konia typu taborowego II kategorii — Mk. pol. 3.150 wzgl. 5.850 kor.;

Za konia typu taborowego III kategorii — Mk. pol. 2.700 wzgl. 4.950 kor.

Ceny powyższe obowiązują do dnia 31 października 1919 r.

Jako konie taborowe uważa się konie do wysokości 150 cm., konie wyższe — za kawaleryjskie, lub artyleryjskie, stosownie do ich budowy.

Za konie typu kawaleryjskiego i artyleryjskiego, specjalnie dobre, wysokokrwiste, dopłaca się 10% ustanowionej ceny.

Ceny w markach polskich obowiązują dla b. okupacji niemieckiej na terytorjum b. Królestwa Kongresowego, a ceny w koronach (niezależnie od rządowego kursu przeliczenia, a odpowiednio do cen lokalnych koni) — dla b. zaboru austriackiego i b. okupacji austriackiej na terytorjum b. Królestwa Kongresowego.

Za użyczenie i postronki, z którymi pobrany koń ma być oddany, nie należy się osobna zapłata.

B. Oznaczenie ceny.

Rzeczoznawcy, po porozumieniu się z reprezentantem armji, oznaczają kategorie zapłaty. Jeżeli dwóch rzeczoznawców, oświadczy się za jedną i tą samą kategorią ceny, a trzeci rzeczoznawca za kategorią o jeden stopień wyższą lub niższą, w takim razie utrzymuje się kategoria zaproponowana zgodnie przez dwóch rzeczoznawców; jeżeli każdy z trzech rzeczoznawców oświadczy się za jedną z trzech kategorii, to utrzymuje się jako obowiązująca kategoria średnia; to samo ma miejsce, jeżeli dwóch rzeczoznawców oświadczy się za kategorią najwyższą, lub najniższą, a trzeci rzeczoznawca za najniższą, względnie najwyższą.

Przyznanie 10% dodatku za konie kawaleryjskie lub artyleryjskie specjalnie dobre, wysokokrwiste, następuje jedynie w razie, jednogłośniego oświadczenia się za tem wszystkich rzeczoznawców.

Przedstawiciel Armji nie głosuje, jednak służy mu prawo zrzeczenia się pobrania konia, którego, według jego zdania, za wysoko zaklasyfikowano.

Oświadczenia rzeczoznawców co do kategorii poszczególnych koni (dodatku 10%) mają być wyrażone w ogólnym protokole Komisji Poboru Koni.

Art. VIII. Pobranie koni.

O ile zapotrzebowanie Armji na to zezwoli, część pobranych koni może być pozostawiona czasowo ich dotychczasowemu posiadaczom.

Ilość koni, podlegających czasowemu pozostawieniu w poszczególnych powiatach, względnie gminach, ustalona zostanie trybem, podanym w art. I.

Właściciele lub posiadacze koni, czasowo u nich pozostawionych, otrzymują dla każdego konia kartę pobrania, same zaś konie oznaczone będą przez administrację wojskową piętnem pobrania.

Karta pobrania konia, oznaczona liczbą bieżącą rejestru komisji poboru koni, zawierać winna imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania posiadacza konia, opis, typ i kategorię konia, piętno pobrania, cenę oraz obowiązki, ciążące na posiadaczu.

Karty pobrania konia podpisuje przewodniczący komisji i prezes komisji remontowej.

Prezes komisji remontowej wręcza przewodniczącemu spis koni, czasowo pobranych, zawierający te same rubryki, co karty pobrania.

Karta pobrania obowiązuje przez 6 miesięcy, licząc od dnia wystawienia, o ile późniejsze rozporządzenia inaczej nie postanowią.

Posiadacz konia, czasowo pozostawionego, może go aż do czasu powołania używać w sposób normalny; używanie konia w sposób nadmierny, dla jego stanu zdrowia szkodliwy, jak niemniej wszelkie rozmyślne obniżanie wartości konia, podpada pod postanowienie art. X.

W razie padnięcia konia, czasowo pozostawionego, właściciel nie ma prawa do żadnego wynagrodzenia. O padnięciu należy zawiadomić państwowe władze administracyjne pierwszej instancji, względnie burmistrza, które po stwierdzeniu padnięcia przesyłają kartę pobrania Dow. Gen. Okręgu z zaznaczeniem na niej faktu i przyczyn padnięcia.

Koń, obdzielony kartą pobrania, może być za wiadomością władzy, wskazanej w ust. 12 niniejszego artykułu, odstąpiony, jednak tylko osobie, która używać go będzie w tym samym powiecie (mieście). Nowoużytkujący przejmie na siebie wszystkie obowiązki swego poprzednika.

Powołanie konia w ciągu czasu ważności karty pobranie może nastąpić w każdej chwili. Powołanie zarządza Min. Spr. Wojsk.; zawiadomienie właścicieli lub posiadaczy koni o powołaniu należy do państwowych władz administracyjnych pierwszej instancji, względnie Magistratów miast, wyszczególnionych w art. X p. 2 rozporządzenia wykonawczego z 1 maja 1919 r. do ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych.

Do miejsca odbioru należy konia dostawić z użyczeniem i postronkiem, podkutego w sposób, w danej okolicy praktykowany. Odbioru dokonywa komisja remontowa w obecności miejscowego powiatowego Komisarza Rządowego i 2-ch mężów zaufania, przez niego powołanych.

Komisji remontowej służy prawo odebrania konia, lub zwolnienia go od poboru. To samo prawo służy komisji remontowej w razie stwierdzenia nadmiernego użycia konia, lub uszkodzenia jego, przyczem Powiatowy Komisarz Rządowy wdraża postępowanie karne, a w miarę zachodzących okoliczności natychmiast wydaje orzeczenie.

Pobranie lub zwolnienie konia stwierdza prezes komisji remontowej na karcie pobrania, którą zwraca posiadaczowi konia.

W razie pobrania konia prezes komisji remontowej stwierdza na karcie pobrania wydanie asygnaty kasowej (art. IX).

Komisja remontowa może w myśl artykułu V, p. 5, zażądać dostarczenia paszy na miejsce dostawy.

Art. IX. Zapłata.

Przewodniczący komisji poborowej zaraz po odebraniu konia wydaje jego posiadaczowi asygnatę kasową, płatną w miejscowej Powiatowej Kasie Skarbowej.

Asygnatę tę wystawia prezes komisji remontowej; podpisuje ją prezes komisji remontowej i przewodniczący komisji poboru koni; asygnata ta posiada pieczęć okrągłą komisji remontowej i pieczęć okrągłą tego urzędu, którego kierownikiem jest przewodniczący komisji poboru koni.

Powiatowa Kasa Skarbowa wydaje pobierającemu pieniądze poświadczenie według wzoru, ustalonego przez Ministerstwo Spraw Wojskowych.

W razie pobrania konia, czasowo pozostawionego, co do którego nasunęło się podejrzenie nadmiernej używania, względnie rozmyślnego obniżenia wartości, asygnatę kasową, wystawioną na nazwisko posiadacza, prezes komisji remontowej wręcza za potwierdzeniem odbioru powiatowemu Komisarzowi Rządowemu (Prezydentowi miasta), zaznaczając na niej powód niewręczenia jej posiadaczowi konia.

Posiadacz konia dostaje w tym wypadku natychmiast odpowiednie poświadczenie od Powiatowego Komisarza Rządowego (Prezydenta miasta).

W razie stwierdzenia, że koń w chwili odebrania przez Administrację Wojskową chory był na nosaciznę, właściciel odnośnego konia winien jest asygnatę kasową, względnie pobrane pieniądze zwrócić.

O stwierdzeniu choroby Administracja Wojskowa obowiązana jest zawiadomić przewodniczącego komisji poboru koni najdalej w ciągu dnia ośmiu, licząc od dnia następnego po dniu odebrania konia. Chory koń, równocześnie z tem zawiadomieniem, przekazany zostaje do dyspozycji powiatowego lekarza weterynarii celem dalszego zarządzenia.

Art. X. Postanowienia karne.

Uchylenie się od obowiązków, w art. IV i VIII niniejszego rozporządzenia określonych, karane będzie w myśl art. 15 ustawy z dn. 11 kwietnia 1919 r. o rzeczowych świadczeniach wojennych aresztem do jednego roku, lub grzywną do 100.000 marek polskich (150.000 koron).

Nadto we wszystkich wypadkach zamiaru usunięcia konia od pobrania ulegną one konfiskacie.

Winny niedostarczenia konia na właściwy plac poboru (art. IV ust. 5) ponosi nadto kosztą podróży wójta (męża zaufania) do dalszego miejsca poboru.

Komisjom remontowym służy prawo pierwokupu koni konfiskowanych, a to za cenę najniższej kategorii danego typu konia.

Za Ministra Spraw Wojskowych:

I Wiceminister:

(—) *Majewski*, gen. ppor.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

(—) *Józef Bek*.

Warszawa, dnia 26 lipca 1919 r.

323.

P R Z E P I S Y**o opłatach za legalizowanie naczyń pojemności niekwalifikowanej.**

Na zasadzie art. 23 Dekretu o miarach (Dz. Praw r. 1919 Nr. 15, poz. 211), postanawiam, co następuje:

1. Taryfa opłat za wzorcowanie i legalizowanie naczyń niekwalifikowanej pojemności, używanych w obrocie publicznym:

Wielkość wzorca	Opłata	
	A. Mk. fn.	B. Mk. fn.
a) Wzorcowanie i legalizowanie pojemności naczyń:		
Naczynie pojemności do 110 litrów włącznie	2.—	2.40
" " powyżej 110 do 210 litr. włącz.	3.—	3.60
" " " 210 „ 310 „ „	4.—	4.80
" " " 310 „ 410 „ „	5.—	6.—
" " " 410 „ 600 „ „	6.—	7.20
większej od 600 litrów za każde pełne lub rozpoczęte 100 litr.	1.—	1.20
po		

b) Określanie i legalizowanie tary mokrej naczyń:

	Mk. fn.	Mk. fn.
Za każde naczynie	2.—	2.40

2. Taryfa A stosuje się w wypadkach legalizowania przedmiotów, dostarczonych do Urzędu, lub poza Urzędem, o ile podający dostarcza do legalizowanych przedmiotów własnych narzędzi normalnych według przepisów, wydanych przez Główny Urząd Miar.

Poza temi wypadkami stosuje się taryfa B.

3. Przy legalizowaniu poza Urzędem, oraz przy dostarczaniu przez Urząd narzędzi normalnych, obowiązują artykuły 3 — 6 Przepisów o opłatach za czynności Urzędów („Monitor Polski“ r. 1919 № 86).

Przepisy przechodnie.

4. Rozporządzenie niniejsze stosuje się na ziemiach b. zaboru rosyjskiego i otrzymuje moc obowiązującą od daty ogłoszenia w „Monitorze Polskim“.

Minister Przemysłu i Handlu:

(—) *Hącia*.

Dyrektor Głównego Urzędu Miar:

(—) *inż. Z. Rauszer*.

Warszawa, dnia 7 sierpnia 1919 r.

324.

P R Z E P I S Y**tymczasowe o garbarniach.**

Na mocy dekretu Naczelnika Państwa w sprawie sekwestru skór surowych i garbników z dnia 7 lutego 1919 r. (Dz. Praw № 14 z r. 1919, poz. 157) oraz w rozwinięciu instrukcji do tegoż dekretu z dnia 7 lutego 1919 r., ogłoszonej w № 90 „Monitora Polskiego“ z dnia 22 kwietnia 1919 r., wydaję powyższe przepisy:

Art. I.

Garbarnie nie mają prawa przerabiać skór, objętych sekwestrem, a nie pochodzących z przydziału skór surowych przez Oddział Skór Sekcji V Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

Art. II.

Skóry objęte sekwestrem, a nie pochodzące z przydziału przez Oddział Skór, o ile garbarnie nie wylegitymują się specjalnymi uprawnieniami, wydanimi przez inne władze przed ogłoszeniem niniejszych przepisów, podlegają konfiskacie bez względu na stan wyprawienia, garbarnie zaś tracą prawo przydziału.

Art. III.

Władze przemysłowe, wydające pozwolenia na otwarcie garbarń, obowiązane są w treści każdego pozwolenia umieszczać warunek, iż dana garbarnia może być uruchomiona dopiero po uzyskaniu od Oddziału Skór Sekcji V Ministerstwa Przemysłu i Handlu przydziału skór surowych i w razie nieotrzymania lub utraty przydziału pozwolenie będzie zawieszane.

Art. IV.

Konfiskatę skór oraz utratę przydziału orzeka nieodwoalnie Oddział Skór Sekcji V Ministerstwa Przemysłu i Handlu na podstawie urzędowych aktów dochodzeń władzy, która zajęcie przeprowadziła.

Art. V.

Dla otrzymania prawa na przydział skór surowych właściciel garbarni lub jego zastępca winien wnieść do Oddziału Skór Sekcji V Ministerstwa Przemysłu i Handlu podanie, do którego należy dołączyć: a) opinię o danej garbarni, wydaną przez władzę przemysłową I instancji, b) kwestionariusz co do zdolności wytwórczej garbarni, wypełniony danymi za lata 1911, 1912 i 1913, c) zaświadczenie miejscowej władzy administracyjnej o tem, czy dana garbarnia była czynna w latach 1911, 1912 i 1913.

W razie przyznania przydziału skór surowych, Oddział Skór Sekcji V Ministerstwa Przemysłu i Handlu wydaje patentowi odnośne świadectwo.

Art. VI.

Przepisy niniejsze obowiązują od dnia ogłoszenia.

Minister Przemysłu i Handlu:
w/z.

(—) *Strasburger.*

Szef Sekcji:

(—) *Czesław Klarner.*

Kierownik Oddziału Skór M. P. i H.

w/z.

(—) *K. Kwapiszewski.*

Warszawa, dnia 31 lipca 1919 r.

325.

U S T A W A

z dnia 2 sierpnia 1919 roku o zabezpieczeniu sprzętu i zasiewów rolnych.

Art. 1.

Winni jednostronnego naruszenia umów, zawartych między pracodawcami a pracownikami rolnymi w myśl ustawy z dnia 28 marca 1919 r., oraz zawartych w drodze dobrowolnego porozumienia stron, o ile naruszenie umowy dotyczy sprzętu ziemioplodów lub zasiewów rolnych—podlegają w drodze administracyjnej karze aresztu od 30 dni do 6 miesięcy lub grzywny od 50 mk. do 50,000 mk.

Art. 2.

Winni namawiania lub skłaniania do czynów, wymienionych w art. 1, ulegają w drodze administracyjnej karze aresztu do sześciu miesięcy.

Art. 3.

Do ściągania i karania tych przekroczeń powołana jest władza powiatowa I instancji.

Art. 4.

Od postanowienia karnego przysługuje prawo odwołania do bezpośrednio wyższej instancji w ter-

minie 14-dniowym od dnia doręczenia postanowienia. Odwołanie to jednak nie wstrzymuje wykonania postanowienia.

Art. 5.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. 6.

Ustawa niniejsza obowiązuje na przeciąg 3 miesięcy od daty jej ogłoszenia.

Art. 7.

Wykonanie ustawy poleca się Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

Marszałek Sejmu:

(—) *Trąpczyński.*

Prezydent Ministrów:

(—) *I. J. Paderewski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:

(—) *Wojciechowski.*

(Dz. Praw P. P. z d. 12 sierpnia 1919 r. № 64).

326.

OBWIESZCZENIE.

Na mocy rozporządzenia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 9 sierpnia 1919 r. № I. W. 948/I podaję do publicznej wiadomości Przepisy wykonawcze do ustawy z d. 27 maja 1919 roku o tymczasowym zaopatrzeniu wdów i sierot po poległych i zmarłych w Wojsku Polskim.

(Dz. Praw p. p. № 43 z dn. 31/V 1919 r. poz. 308).

§ 1.

Wdowy w imieniu swoim i sierot, którym w myśl ustawy z dnia 27. V. 1919 r. o tymczasowym zaopatrzeniu wdów i sierot po poległych i zmarłych w Wojsku Polskim zaopatrzenie przysługuje, przedkładają piśmienne podania oficerowi ewidencyjnemu danego powiatu.

W imieniu małoletnich sierot, nie mających matki, przedkładają podania opiekunowie prawni.

W podaniu należy jasno określić oddział wojskowy, w którym poległy (zmarły) ostatnio służył.

§ 2.

Do podania należy dołączyć: a) akt ślubu, b) metryki urodzin sierot, c) dowód przynależności do Państwa Polskiego, względnie przynależności gminnej, d) dowód śmierci męża (u sierot bez matki dowody śmierci rodziców).

W wyjątkowych wypadkach, w których nie-
możliwość przedłożenia żądanych dokumentów jest uzasadnioną, można brakujące dokumenty zastąpić zaświadczeniem gminy, lub dwóch wiarogodnych świadków, których podpisy należy stwierdzić notarialnie.

§ 3.

W podaniu należy zaznaczyć:

a) czy rodzina zmarłego zasiłek wojskowy pobiera, w jakiej wysokości i od jakiego czasu, względnie od jakiego czasu pobierała.

b) czy rodzina dotychczas żadnej zaliczki na rachunek zaopatrzenia nie pobrała, w przeciwnym zaś razie wymienić wysokość kwoty i kasę, z której zaliczkę otrzymała.

wyj. z § 6.

W okolicach, które wskutek działań wojennych wyjęte są z kompetencji Dowództw Generalnych Okręgów i Powiatowych Komend Uzupełnień, przedkładają strony podania swoje do najbliższych Komend Placu lub innych władz wojskowych pełniących funkcje Komend Placu.

wyj. z § 9.

Powiatowe Komendy Uzupełnień uskuteczniają zawiadomienie strony, oraz doręczenie dekretów pensyjnych i zwrotu dokumentów osobistych przez oficerów ewidencyjnych.

wyj. z § 11.

Wdowy (sieroty), mieszkające zagranicą Państwa Polskiego przedkładają podania o zaopatrzenie w odnośnem poselstwie Państwa Polskiego, które po sprawdzeniu uzasadnienia prośby skierowują podanie w drodze Ministerstwa Spraw Zagranicznych do Ministerstwa Spraw Wojskowych w Warszawie.

Do podania należy dołączyć umotywowaną prośbę o pozwolenie korzystania z zaopatrzenia zagranicą.

Takie same prośby wnoszą wdowy (sieroty), mieszkające dotąd w obrębie Państwa Polskiego, które zamierzają miejsce pobytu swego przenieść zagranicę.

Prośby takie, o ile są umotywowane, uwzględnione będą tylko na pewien okres czasu.

Powiatowy Komisarz Rządowy
(—) w z. I. Biskupski.

Płock, dnia 16 sierpnia 1919 r.

327.

ROZPORZĄDZENIE.

Komisarz Powiatowy w dniu 31 lipca 1919 r. zatwierdził zaprojektowane przez Radę Gminną gminy Mąkolin nazwy ulic w osadzie Bodzanów, a mianowicie:

- 1) Rynek—„Plac Kościuszki“.
- 2) most—apteka—„Bartosza Głowackiego“.
- 3) Szewcka do Baziewicza—„Kilińskiego“.
- 4) od Baziewicza do Placu Kościuszki—„Trzeciego Maja“.
- 5) od Placu Kościuszki do Chodkowa—„Poniańskiego“.
- 6) od plebanji do młyna—„Sierakowskiego“.
- 7) za kościołem—„Kołtataja“.
- 8) od młyna do ulicy Bartosza Głowackiego—„Dąbrowskiego“.

328.

W Y C I A G

z Rozkazów Dziennych Naczelnika Policji
Powiatowej Płockiej
za czas od 5 do 25 sierpnia 1919 r.

Poszukiwani:

1. Franciszek Boj, recte Gallat, aresztowany przez Żandarmerję.
2. Jan Mojek, lat 26, blondyn, wygolony, wzrost średni, kurtka skórzana szoferska, wysokie buty.

3. Stanisław Nocoń, zwany „Mucha“, lat 28, blondyn wzrost średni, czarne ubranie, żółte buty.

4. Michał Taworski, zwany „Miśko“, lat 30, blondyn, krótki wąs strzyżony, spodnie ciemne w paski, marynarka granatowa z dragonem, kapelusz popielaty pluszowy, pochodzi z Przemyśla, gdzie ma rodzinę, służył przy pułku artylerji Górskiej w Nowym Targu.

5. Mańka N., kochanka Miśki, brunetka, śniada cera, blizna na lewym policzku.

6. Kościelniak z gminy Wróblowice.

7. Kiszka z Podgórza obok Krakowa.

8. Dębski z Podgórza obok Krakowa.

Ośmioro wyżej wymienionych oskarżeni o kradzież 346 tysięcy koron w gotówce i asygnaty Polskiej Pożyczki Państwowej za milion koron w Nowym Targu.

9. Franciszka — Józefa Jasińska, przydomek „Dyrdzia“ lub „Joska Pejswata“, lat 27, niebieskooka blondynka.

10. Leokadja Mróz, lat 23, szatynka z piwnymi oczami.

11. Olga Paul, lat 23, blondynka, oczy szare, dziobata.

12. Eliza Krauze, lat 23, niebieskooka blondynka.

Jasińska, Mróz, Paul i Krauze zbiegły z Urzędu Obyczajowego w Płocku, gdzie były pod obserwacją.

13. Władysław Nowakowski, bandyta, około 35 lat, mocno dziobaty, krępy, niski.

14. Jan Jaroszewski, bandyta (rysopis nieznan) w jasnej marynarce i czarnych spodniach.

15. Helena Siedlecka, mieszkanka Krzyżanowa, gm. Brudzeń, lat 17, włosy jasno-blond, nos umiarkowany, oczy szare zezowate, która zbiegła z Urzędu Obyczajowego w Płocku.

16. Izrael—Icek Szeciner, mieszkaniec osady Kiernoza, pow. Gostyńskiego, który zabrał 11,000 marek. (Rysopis: wzrost średni, oczy zezowate, włosy blond, na nosie znaki od noszenia okularów, średniej tuszy, lat około 19. Ubrany w długą kaptę koloru czarnego).

Skradziono:

1. Antoniemu Lewandowskiemu, zam. w Tuży Nowej, gm. Brudzeń, pierzynę, poduszkę, prześcieradła, czarne nowe męskie ubranie, 2 czarne ubrania reparowane na łokciach i 3 siwe ubrania w paseczki, czarne ubranie 9-letniego chłopca z czerwonymi wypustkami, seledinowe damskie okrycie, czarny kołnierz zimowy, 3 sukienki: czarną, brązową i białą, 2 bluzki wełniane: niebieską w paseczki i seledinową, oraz 100 mk. w gotówce, ogółem na sumę 3000 mk.

Naczelnik Policji Powiatowej
A. Stabholz.

Sekretarz

A. Kroppe.

CZEŚĆ NIEURZĘDOWA.

Zagubiony paszport.

Fiszel Margulin zgubił paszport, wystawiony na jego imię przez b. władze okupacyjne niemieckie.